

Îngerul

Bragagiu

Când seara la chindie
Ziua întreagă stinge
Aripă argintie
Îmi poposi un înger.

Cu ochii largi albaștri
Privește și socoate
Și nu poate cunoaște
De ce eu cad în noapte.

Mă trage din risipe
De aripi: "Zboară! Zboară!"
Ninsoarea grea de clipe
Pe mine mă omoară.

Mă vrea urnit din grele
Ușor ca o speranță,
Ci ploile de stele
Țintesc să bată-n viață.

Eu plâng c-așa mă doare:
Natura-mi se despică -
Jumate e zburare,
Iar cealălaltă frică.

Tot gem ca-ntr-o menghină
Ce-mi stoarce din putere -
O parte în Lumină
Când alta-i întuneric.

Iar el nu înțelege
De ce n-arunc o parte...
„Sunt ferecat de lege
Cu humă și cu carte.”
Victor Bragagiu